

птица, бѣла като снѣгъ, съ едри ясножълти очи. Като видѣ императора, тя се смути, че я заварва въ парадна носия да се занимава съ своитѣ любими животни. Ала Анри се изсмѣ весело:

— А кѣде е нашия новъ левриеръ?

На връщане отъ обиколката си изъ Тракия, Анри бѣ срещналъ търговци отъ северъ, които му бѣха продали едно нѣжно и стройно куче, съ дългъ, мекъ като коприна косъмъ.

— Еско е на разходка въ градинитѣ, заедно съ Леонъ, Кунда и Сарасинъ.

Съ кучета, соколи и коне се занимаваше Мария. Тѣ бѣха най-искрената ѝ радостъ. Никога ли това студено сърдце не закопнѣваше по малко крѣхко детско тѣло, притиснато до гърдитѣ ѝ? За власть и управа бѣ родена дъщерята на Йоанициусъ, а не за домъ и тихо огнище. На баща си приличаше — тѣй смѣла и мѣдра едновременно.

Анри я изгледа съ нескритъ възторгъ. Никой като нея не можеше да приеме едно посолство, да укроти нѣкои недоволства, да наложи волята си. Всички трѣпнѣха, когато Анри заминаваше на походъ — защото тогава трѣбваше да си иматъ работа съ желѣзния и упоритъ нравъ на байулата, а то не бѣ лесна работа. Кой би повѣрвалъ толкова несломимостъ, толкова гордостъ, толкова коравостъ — задъ това нѣжно лице, задъ тия свѣтли, невинни очи?

Той приближи до нея.

— Много сте хубава тази вечеръ, Мария. Никога не съмъ Ви виждалъ така. Отъ кѣде е този аксамитъ, тѣй румень като устнитѣ Ви?

Тя се помъчи да отклони разговора.

— Не съмъ виждалъ отдавна трувера Бернаръ д'Аренъ. Кѣде се губи този момъкъ?

— Пътува за Фландрия, мадамъ.

— За Фландрия? — каза очудено Мария и го погледна недоумяваща.

— Съ послание до братаницата ми Жана. Изглежда, че тя желае отдавна да прибере въ двора си прочутия пѣвецъ. Отстъпихъ ѝ го.